

မောင်သာရ

ကြောင်ခံတွင်းပျက် နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး

လက်တွေ့ကတော့ brad ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ မိန်းမယူချင်တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်ရူးမျိုး အလည်ရောက်မလာတာတောင် အတော်ကြာပါပြီ။ အင်း...အရှက်မရှိ မကွယ်မဝက်တမ်း ဖွင့် ဝန်ခံမယ်ဆိုရင်တော့၊ သည်၂၇နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ် လူငယ်တယောက်အနေနဲ့ ... အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲ မေးရမလို ... မယူချင်ပဲ ဘယ်နေပွဲမလဲနော်။ ရသာရမယ်ဆိုရင် က ယူချင်တာပေါ့။ အနည်းဆုံး အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် မမျှော်မှန်းမရည်ရွယ်တဲ့တိုင်အောင် girlfriend လို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမဖော်ကလေးတယောက်လောက်တော့ ဆန္ဒဖြေ ရှိထားနှင့်ချင်တာပေါ့ ။

ဒါပေမဲ့လို့လဲလေ...bradရဲ့လက်ငင်းဘဝအခြေအနေ ညံ့ဖျင်းနိမ့်ကျလိုက်ပုံက ... မိန်းမတယောက်ကို သူလိုငါလို ဘုရားကျောင်းမှာလက်ထပ်ပြီး အိမ်ခန်းနဲ့လိပ်စာနဲ့ တရားဝင် အတူနေနိုင်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ ...

မတော်တဆ ကောင်မချောချောကလေးတယောက် ထီပေါက်သလို...ကောက်ရလာခဲ့ရင်တောင်မှ
ခေါ်စရာပျော်စရာ နေရာကလေး တနေရာ ... ရှာမရနိုင်ဘူးရယ်။

အခု brad နေနေတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် မြို့ပျက်မြို့ဟောင်းဘက်က အိမ်ဆိုတာကလဲ brad
လို လူပျိုလူလွတ် တစက်ရုံထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အလုပ်သမားတွေချည့်လေးယောက်
စု...ငါးနေကြတဲ့အိမ်လေ။ ပြီးတော့လဲ သိတယ်နော်။ မိန်းမဖော် girl friendဆိုတာကလဲ
နှလုံးသည်းခိုက် ချစ်ကြိုက်ရင်းစွဲ ရှိနေကြအုံးတော့၊ ဆိုင်သာဆိုင် မပိုင်သေးတဲ့ လမ်းခုလပ်ဘဝ
မဟုတ်လား။ တခါတရံ အခန့်မသင့်ရင် ငွေရေးကြေးရေး အပေးအကမ်းကလေးက ပြာသဒ်တက်
မီးလောင်တတ်သေးတာကပဲ။

အဲ...နားလည်လိုက်လျောမှုနဲ့ မငြိုငြင်တမ်း သူ့ဘက်ကဒ်ကလေးတလှည့်၊ ကိုယ့်ဘက်ကဒ်ကလေး
တလှည့်၊ မျှမျှတတ ထုတ် ဆွဲ သုံးရအောင်ကလဲ... bradရဲ့ ဘက်debitကဒ်က ပြဿနာ။
များသောအားဖြင့် အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓဟူး ကြာသပတေး ဆိုရင် လူတောထဲ ထုတ် မသုံးရဲတော့တဲ့ အဖြစ်။
ဘက်မှာ ငွေလက်ကျန် လုံးဝမရှိတတ်တော့ဘူးလေ။ ထုံးစံအတိုင်း သောကြာနေ့မှာ ဝင်လာတဲ့
လုပ်ခကလေး မဖြစ်စလောက်ကလဲ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆို ကုန်ပြီပေါ့။ စိတ်ကျရတယ်။

ပြဿနာအရင်းခံကတော့ အလုပ်ပါပဲ။ အလုပ်သာ ပုံမှန် တပတ်နာရီလေးဆယ်နှုန်းအပြည့် ရနေလို့
ကတော့ brad မကြောက်ပါဘူး။ ... မိုး ဒူးနဲ့ တက်တိုက်ရဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုဥစ္စာက
ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဘာ သေချာတဲ့ အာမခံချက်မှ မရှိဘူး။ မနက်ဖန် အလုပ်ဆင်းရမယ်
မဆင်းရဘူး ဆိုတာကိုက သည်ကနေ့ညနာရီ အထိ မသေချာဘူး။ ညဘက် ၉ နာရီလောက်မှာ
တယ်လီဖုန်းဆက် စုံစမ်းကြည့်ပါအုံး...တဲ့။ မှာထားတယ်။ အလုပ်ရှိမှ on call ခေါ်မယ်ဆိုတဲ့သဘော။
မောကြော...။ အလုပ်ရှင်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ် work in charge ရဲ့ အပြောကတော့ အားရစရာ
တကွက်မှ မရှိဘူး။ အလုပ်သမားလျှော့တဲ့ဦးရေစာရင်းထဲ မပါတာပဲ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်လို့
အောက်မေ့ရမယ်...တဲ့။

bradအမြင်ကတော့ အဲ့သည်လို ပြတ်ပြတ်သားသား အလုပ်သမားဦးရေလျှော့တဲ့စာရင်းထဲပါ
ယာယီအလုပ်ရပ်ဆိုင်း laid off အဖြုတ်ခံရတာကမှ တမျိုးကောင်းအုံးမယ်ထင်တယ်။ social ရုံးမှာ
အလုပ်လက်မဲ့ ထောက်ပံ့ကြေး လျှောက်စားမယ်လေ...။ welfareထောက်ပံ့ကြေးကမှ အခုရနေတဲ့
မစို့မပို့ထက်တော့ ပိုရနိုင်လိမ့်အုံးမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ brad မစွန့်စားရဲပါဘူး။ ရမှာကနောက်
ငတ်မှာနဲ့ နှင်ချခံရမှာက အရင်၊ သည်တော့ သေချာတဲ့ နို့ပိန်ကလေးပဲ ကပ်တွယ်နေရအုံးမှာပါပဲ။

ကြည့်လေ...။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကများဆိုရင် နှစ်ရက်နဲ့ နေ့တဝက်လား အလုပ်ဆင်းလိုက်ရတယ်။ နာရီ
၂၀ တည်း။ ကဲ...သည်ပုံသာဆိုရင် ခုသောကြာမှာ ဝင်လာမယ့် လုပ်ခ pay checkထဲက ကိုယ့်အတွက်

အချိုးကျပေးရမယ့် အိမ်လခရဲ့ ၄ပုံသုံးပုံကို နုတ်လိုက်ရရင် လက်ထဲ ဘာကျန်တော့မှာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မပေးမနေရတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရာက အခွန်အကောက်တွေ၊ ကျန်းမာရေး အာမခံကြေးတွေနဲ့ ဘာကြေးညာကြေးတွေ အမြီးကနုတ် ခေါင်းကနုတ် လျှောက်သာနုတ်လိုက်ရလို့ကတော့...အလွန်ဆုံးကျန်လှ သုံးလေးဆယ်ပေါ့။ သည်ငွေကလေးနဲ့ သည်တပတ်လုံးလုံး ဘယ်မှာ ဘာသွားစားမလဲ။ ဘာသွားသုံးမလဲ။

ဒါတောင်နော်...လျှပ်စစ်မီတာခတို့ ဂက်စ်မီတာခတို့ဆိုတဲ့ billကြေးတွေက ခဏတဖြုတ် ဆိုင်းထားလို့ ရပေသေးလို့။ ပြီး တော်ပါသေးရဲ့...အစောကြီးကတည်းက တန်ရာတန်ရာပဲ ကောင်းတယ် ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အိမ်သုံးတယ်လီဖုန်းတို့ tv cableတို့ မသွယ်ခဲ့ကြပေလို့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကို တလက်ကိုင် မရှိမဖြစ် သုံးနေရတဲ့ cell phone billကတော့ ပေးရလိမ့်မယ်။ သည်လလာရင် နှစ်လပေါင်းအတွက် ၁၅၀လောက်များ ကျမလား မပြောတတ်ဘူး။ သည်လမှ မပေးရင် ဖြတ်ခံရတော့မယ်။ စိတ် ဆင်းရဲရပါတယ်။ သည်အပတ်ထဲ အလုပ်မှ လုပ်ရပါ့မလား။ အလုပ် လုပ်ရချိန် နည်းလို့ billကြေးတွေ အပြည့်မဆောင်နိုင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ bradလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပင့်သက်ပြင်းကြီး ချပြီး၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်က စိတ်မပျံ့တပါ ဆင်းလိုက်တယ်။

ခြေထောက်တွေက သိနေပြီလေ...။ ဒါတိုင်း ဆင်းနေကျမှတ်တိုင်မှာ... ဆင်းလိုက်တယ်။ လျှောက်နေကျ ဆိုင်တန်း plazaဘက်ကို လမ်းဖြတ်ကူးပြီး ဦးတည်လျှောက်လိုက်တယ်။ မရှိတာ ရှိတာ ဘေးချိတ်။ ရှိသမျှကလေးနဲ့တော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနဲ့ ဗိုက်ပြည့်အောင် စားထားရလို့မယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မနက်စောစော breakfastနဲ့ နေ့လယ်စာ lunchကို တခါတည်း ပေါင်းစားဖို့ ဈေးသက်သာတဲ့ burgerဆိုင်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ သည်ဆိုင်မှာက အမဲသားတုံးနဲ့ burger နှစ်လုံးတွဲကို buy 1 get 1 free ဈေးနဲ့ ရောင်းတယ်လေ...။ ပြီး အာလူးကြော်တကော် ပွဲကြီးဆိုရင် တပွဲတည်းနဲ့ကို စုဇကာ ဗိုက်ပြည့်ရော။ နောက် sodaအချိုရည်ကလေးကလဲ သည်ဆိုင်က အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ဖြည့်သောက်ခွင့် ပြုတယ်။ ဆိုင် လှမ်းမြင်နေရခါမှ ဗိုက်တောင် ပိုဆာလာသလိုပဲ။ ဟုတ်ပြီ...ချီတက်။

သည်မှာ okayနဲ့ တွေ့ရတော့တာပါပဲ။ okay က သူဝင်မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီး ဆိုင်ရှေ့ရပ်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေရှိရာကို လျှောက်လာနေတယ်။ နွမ်းနွမ်းလျလျ ကပိုကရိုရယ် တခြား တွေဖူးနေကျ မိန်းမတွေလို အစာပိတ် သောက်လက်စ အအေးခွက်ကလေး ကိုင်ပြီး၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြန်ထွက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ်...သည်လိုမနက်ပိုင်းမှာ ဈေးဝယ်ထွက် ရုံးတက်အလုပ်သွားကြရင်း လမ်းကြုံဝင်ဗိုက်ဖြည့်လေ့ရှိတဲ့ မိန်းမပေါင်း မြောက်မြားစွာ brad ကြုံဆုံဖူးပါတယ်။ သူ့လို အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ထားပြီးခါစ မပြင်မဆင် မချယ်မသ မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ မဟုတ်ပေါင်။

အော်...အတော်ဘရတ်ကျချင်တဲ့ ခြေထောက်။ ဘယ် လျှောက်နေပြန်တာတုန်း။ brad
လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနဲ့ မkay ဦးတည်ရာ မkayရဲ့ကားနားကို ရောက်လာတယ်။
မkayရဲ့ကားမှန်းလည်း အစက မသိပါဘူး။ မkayက ရပ်ထားတဲ့ကားတံခါးလက်ကိုင်မှာ
သော့ထိုးဖွင့်နေတော့မှ...bradကလဲ မမျှော်လင့်ပဲနဲ့ မkayရဲ့ကား ညာဘက်ဘေးမှာ မkay နဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရောက်ရက်သား ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်ပြောရရင် တမင်လာကြည့်ဖို့စိတ်ကူး
မရှိပေမယ့်လဲ...သည်တခါတော့ သူစိမ်းမိန်းမတယောက်ကို (သို့မဟုတ်) မkayရဲ့မျက်နှာကလေးကို
bradမျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မkayကလဲ ကားတံခါးဖွင့် ငုံ့ဝင်မယ်လုပ်ရင်း bradကို
မျက်ခုံးကလေးတဝက်ပင့် ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်လေရဲ့။

ဟာ! ဘယ်လိုအကြည့်လဲဟ...။ ပြုံးသယောင်ယောင် ညှိသလိုလိုနဲ့။ brad ကျောက်ခဲအသည်းနဲ့
အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျားတောင် ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ခုန်သွားသလိုပဲ။

ရုပ်ကလဲ ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမလဲ...။ လှတပတ်နွမ်း ဆိုရမလား။ မျက်လုံးတွေက
ငွေမိုးညိုညို...ငိုထားခါစလို...။ မျက်တောင်ရှည်ကလေးတွေကလဲ မကျော့ပြန်ပဲ ငိုက်တွဲလို့...။
တပတ်လျှိုလိုလို ကပိုကရို ဗွေထိပ်တက် ထုံးဖွဲ့ရစ်တင်ထားတဲ့ဆံပင်တွေကလဲ နက်မှောင်မှောင်...။ ပြီး
အသားရောင်ကလဲ အထက်မြောက်ပိုင်းသူတွေလို အဖြူဖွေးဖွေးမှာ ပန်းသွေး ပြေးနေတာမျိုး
မဟုတ်ချည်ဘူး။ ပျားရည်နဲ့ နွားနို့ ဆတူရောမွှေထားတဲ့ အရောင်မျိုး။ brad တွေဖူးပါတယ်။
အသားအရည် ကြည့်ရတာကလဲ ညက်ညောချောမွေ့နေသလိုမျိုးဆိုတော့ bradတွက်လိုက်ပါတယ်။
ဧကန္တ...တောင်ပိုင်းပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတကျွန်းသူပဲ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

brad လည်း သမ္မာနတဲ့သူမှ မဟုတ်ပဲ။ စကားပြောခွင့် မကြုံကြိုက်လိုက်ရလို့သာ လက်တင်သံ
စပိန်သံ ဝဲမဝဲ မသိလိုက်ရတာလေ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်အရကတော့ သေချာပါတယ်။ hispanicy hispanic
ပါပဲ။ pueto ricoသူ Venezuelaသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ သိတယ်နော်...။ အမေရိကန်သူ
အဖြူအမဲမကလေးတွေ ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှကြပါပေ...ဆိုတာ ပူတိုရီကိုသူ
ဗယ်နဇွဲလားသူကလေးတွေ အိပ်ရာထ ရေမချိုးရသေးသလောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ကာလသားတွေ
ပြောစမှတ် ပြုကြတယ်တယ်မဟုတ်လား။ ခုလဲ ဘာထူးသေးလဲ။ မkayရဲ့ မခြယ်မသ အိပ်ရာထစ
မျက်နှာက bradကို ညှိငင်ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားလိုက်ပြီလေ...။

ပင့်ကူအိမ်မှာ ငြိနေတဲ့ယင်လို bradလဲ ရုန်းတော့ရုန်းထွက်ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငြိနေတယ် အနားက
တဖဝါးမှ မခွဲနိုင်မခွဲရက် ဖြစ်နေတယ်။ အများရဲ့အမြင်မှာကတော့...မkayက သူ့ကားထဲ ရောက်နေပြီး
ဖြစ်တဲ့အတွက်... ကားစက်နီးပြီး မောင်းထွက်သွားနှင့်လို့ရအောင် ရပ်ရှောင်လမ်းပေးထားတဲ့အနေနဲ့
မkayရဲ့ကားနံဘေးမှာပဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် သူ ရပ်နေလိုက်တယ်။ မkayကားခေါင်းရှေ့က
ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲ မဝင်နှင့်သေးဘူးလေ...။ အမှန်ကတော့ ငြိနေတာပါပဲ။

ကားအထွက်မှာ ကားထဲကမကayကို ဘေးကြည့် နောက်ကြည့် တကြော့ပြန် ထပ်ကြည့်လိုက်ချင်သေးတာလဲ ပါတာပေါ့။ ချစ်ရမယ့်သူကို ဘက်ပေါင်းစုံရှုထောင့်မျိုးစုံက ဓာတ်ပုံရိုက် ငေးစိုက်ကြည့်နေချင်သလိုပေါ့နော်...။ အတော်ပါပဲ။ ယဉ်ကျေးမှု အရကလဲ အမျိုးသမီးကို ပထမဦးစားပေး လမ်းဖွင့်ပေးရမယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် သည်မိန်းမ ဘာဖြစ်လို့ ကြာနေတာပါလိမ့်။ ကားထဲမှာ ဘာလုပ်နေလို့ပါလိမ့်။ မနက်စောစော နေလဲ မရှိန်သေးတဲ့ခုလိုအချိန်မှာ...မလိုအပ်ပဲ ဖြန့်ပြီးကာထားတဲ့ ကားရှေ့မှန်ရဲ့အတွင်းဘက်က နေကာမြက်ဖျာယင်းလိပ်ကိုလဲ အခုထက်ထိ ဖယ်မပစ်သေးပါလား။ ပြီး ကားကိုလည်း စက်မနီးသေးဘူး။ ကားထဲမှာ ဘာတွေများ သည်လောက်တောင် ရှုပ်နေလို့ ခါခက်ရှင်းလင်းနေရတယ် မသိပါဘူး။ ကားကလေးကတော့ ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်သလို မေးရိုက်လှုပ်ခါနေတာပါပဲ။

ခက်တာက အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် မသိရဘူး။ အစွေပိတ်တင်ထားတဲ့ ကားပြတင်းမှန်တွေ အားလုံးက လုံခြုံရေးရောင်ပြန်ဖလင်တွေ အပြည့်ကပ်ထားတာရယ်။ ပြီးတော့လဲ ရောင်ပြန်က အဆင့်၃ အမှောင်ဆုံး အမျိုးအစား။ အပြင်ကနေ အထဲကို ကြည့်ချင်လို့ကတော့ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မမြင်ရနိုင်ဘူး။ ပြီး ရှေ့မှန်ရဲ့အတွင်းဘက်က မြက်ဖျာယင်းလိပ်ကလဲ ငွေသားရောင် ရောင်ပြန်ပဲ။ ရှေ့မှန်တဖက်စွန်းမှာ မီးခြစ်ဆံ တချောင်းစာလောက် ဟနေတဲ့ နေရာလွတ်ကလေးတနေရာတော့ တွေ့ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မှန်နား ကုန်း မျက်နှာအပ်ပြီး ချောင်းကြည့်နိုင်ပါမှ မြင်ကောင်း မြင်ရမှာလေ...။ ဘယ်သူက အမိုက်ခံ အထင်မှားခံပြီး ချောင်းကြည့်ရဲမှာလဲ။ မတော် ကားထဲကမိန်းမက မြင်သွားပြီး ဟွန်း နိပ်ထည့်လိုက်ရင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းရမယ့်အဖြစ်။ ပြီး ကားထဲမှာ သည်လောက်ကြာနေပုံ ထောက်တော့ အဝတ်လဲ အလှပြင်နေတာလားမှ မသိ။ မတော်တရော် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစားနေတာမျိုးဆိုရင်လဲ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒါက သူ့ကိုစွဲ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်လေ...။ ကြည့်မိတဲ့ကိုယ့်မှာသာ တရားခံဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ရမှာ...။ မကြည့်ရဲပါဘူး။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်းကြည့်တာမျိုးလဲ brad ဝါသနာ မပါလှပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲတော့ မသိဘူး။ သည်မိန်းမကို အနည်းဆုံး တကြော့လောက်တော့ brad ထပ်ကြည့်လိုက်မြင်လိုက်ချင်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတရပ် အနေနဲ့ ဦးကျောက်ဖန်ပြင်မှာ ပုံရိပ်ရိုက်ယူထားလိုက်ချင်သေးတယ် ဆိုပါတော့။ ဘာ့အတွက်ရယ်လို့တော့ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား မရှိတန်ရာပါဘူး...အောက်မေ့တာပဲ။ ခက်တာက လှုပ်တပြက်ကလေး ဆုံလိုက်ရတာလေ...။ သည် တဒင်္ဂ အခိုက်အတန့်မျှနဲ့တော့ စွဲလန်းတယ် မသမုတ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားချက်တရပ်တော့ ရှိလေရဲ့။ bradရဲ့ဘဝမှာ အရင်က မြင်နေကျ တွေနေကျ မိန်းမတွေနဲ့ မတူတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာခြားနားနေတယ်တော့ ရိုက်စစ်လဲ brad မပြောတတ်ဘူး။

ကြည့်လေ...၊ သူ့ကို အရင်မောင်းထွက်ခွင့် ပေးတဲ့အနေနဲ့ ခဏရပ်စောင့်ပေးနေတာတောင် ခုထက်ထိ ကားစက်ကို မနိုးသေးဘူး။ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်က မြက်ဖျာယင်းကိုလဲ မြင်ကွင်းရှင်းသွားအောင် ဖယ်ရမယ့်ကိစ္စ ဖယ်မပစ်သေးဘူး။ သည်လောက်ကြာနေရအောင် ကားထဲမှာ သူဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကားထဲကနေပြီးတော့များ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေရောသလား မသိ။ bradရဲ့စိတ်က မရိုးသားတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြံဖန် အထင်ကြီးပစ်လိုက်မိပြန်တယ်။

ဟမ်း...သည်အပေါက်မျိုးတော့ ဘယ်ချိုးလို့ ရလိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်သိက္ခာ အကျခံလို့...။ brad သူ့ကားခေါင်းရှေ့ကပဲ မမူလေဟန်နဲ့ ခပ်အိန္ဒြေရရ ဖြတ်လျှောက်ပြီး၊ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် မkayရိုရာကို လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင်လဲ စိတ်ကို အမိန့်ထုတ် ချုပ်ချယ်ထားလိုက်တယ်။ သိတယ်နော်...။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဟန်ဆောင်လုပ်ထားတဲ့ မာန်ရုပ် အရေခွံ ကျွတ်သွားပြီ။ ဘဝမှန် ပြန်ရောက်သွားပြီ ပြောပါတော့။ သည်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးအသက်သာဆုံးနဲ့ ဆင်းရဲသား အလုပ်ကြမ်းသမားစာအဖြစ် သီးသန့်စီမံထားတဲ့ အမဲသားတုံး angus ဘန်းမုန့်ညှပ် burger အမွှာတပွဲနဲ့ အားလူးကြော်အလိမ် ပွဲကြီးတပွဲကို မှာလိုက် ငွေရှင်းလိုက်တယ်။ ဆိုဒါအချိုရည်ကတော့ သည်ဆိုင်မှာက ကြိုက်သလောက် ပြန်ဖြည့်သောက်နိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံထပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လို့ ကိုယ်မှာတဲ့မုန့်တွေရောက်လာတော့ လင်ပန်းထဲ ကောက်ထည့်ယူလာပြီး၊ မkayရဲ့ကားက ဝမ်းသာစရာ ထွက်မသွားသေးပါလား။ ဘာရမလဲ...လူကို မမြင်ရဘူးနော်။ ကားကိုပဲ မဲကြည့်နေမှာပေါ့။ ကားကတော့ တလက်နှစ်လက်ပြောင်း ကားအဟောင်းဝယ်ထားပုံ ရတာပဲ။ အရောင်အဆင်းက အစ ရုပ်က အတော်ကျနေပါပြီ။ bradရဲ့ အယူအဆကတော့ ကားဝယ်မစီးနိုင်သေးလဲ နေလေရော။ သည်လိုကားဟောင်း သည်လောက်မသန့်တဲ့ကားမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ ဝယ်မစီးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတတ်တယ်။ အမျိုးအစားကတော့ အမေရိကန်ကား chevy caralierပါပဲ။ modelကတော့ ၉၅-၉၆လောက် ဖြစ်မှာပေါ့။ တံခါးနှစ်ပေါက်။ saloon အနီရောင်။ ညာဘက်နောက်ပိုင်း ဘီးဖုံးရွံ့ကာမှာလဲ တိုက်ထားတာထင်ရဲ့။ နည်းနည်းချိုင့်ဝင်နေပြီး ပွန်းရာခြစ်ရာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့၊ ပြီး ရှေ့မှန်ပေါ်မှာ ရေသုတ်တံတွေလဲ မပါဘူး။ ဒါကတော့ သည်မှာက သဲကန္တာရ မိုးနည်းတဲ့ဒေသမို့...ဒါမှမဟုတ်...ဖြုတ်အခိုးခံရမှာ စိုးလို့...ထင်ပါရဲ့။ မတပ်ပဲ ဖြုတ်သိမ်းထားသလားမှ မသိ။ brad သိပ်နားလည်လှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတူနေ ကားရှူးတွေ ပြောနေလေ့ရှိတဲ့ ကားအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ ဗဟုသုတတွေအရတော့...သည်ကားရဲ့အခြေအနေမျိုးက ဘာတန်မှာလဲ။ အလွန်ရော အကျံ့ရော တန်လှ တထောင်လောက်ပေါ့။ ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ ပိုင်ရှင်ကလဲ သုံးနေဆဲ...ရောင်ရန် 4sale လို့လဲ နောက်မှန်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားတတ်တဲ့ ကားမျိုးတွေနဲ့သာတွေ့ရင် သည်မkayရဲ့ကားအခြေအနေက ရာဂဏန်းနဲ့တောင် ရနိုင်မယ်ထင်တယ်။ မkayကို အထင်သေးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သည်ကားကလဲ မkayရဲ့လက်ထဲမှာကို ဘယ်လောက်ထိ ကြာနေမှန်းမ မသိပဲ။

ဒါပေမယ့် ကားထဲကမိန်းမက ကားပိုင်ရှင် ဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကားထဲမှာလဲ သူ့ချည့်ပဲလေ။ ပြီးတော့ ကားသော့ကလဲ သူ့လက်ထဲမှာ...။ ပြီး စောစောက သူဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ဘက်ကလဲ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံ။ နောက် သည်မိန်းမ ဟန်ပန်ပုံစံကြည့်ရတာကလဲ ကိုယ်တိုင်မောင်းမယ့်ပုံပါပဲ။ အဲ...တကွက်တော့ စဉ်းစားစရာ ကျန်သေးရဲ့။ သည်နေရာမှာ အချိန်းအချက်နဲ့ ရပ်ထားပြီး၊ သူ့ယောက်ျားဖော်...သို့မဟုတ်...တစုံတယောက်ကို လာစောင့်နေတာများလားမှ မသိ။

ဒါပေမယ့် ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သည်မိန်းမပုံပန်း ကြည့်ရတာ အဲလိုမျိုး ယောက်ျားဝါတယောက်ယောက်ကို ချိန်းစောင့်နေတဲ့ပုံ မပေါက်ပါဘူး။ ကြည့်ပါလား...ရုပ်က။ မဖီးမလိမ်း မခြယ်မသ။ လန်းလန်းဆတ်ဆတ် တက်တက်ကြွကြွလဲ မရှိ။ အပြင်ကလာမယ့်လူကို လှမ်းမြင်နေရအောင် မျက်နှာရှေ့က နေကာယင်းရွက်ကိုလဲ မရုတ်သိမ်း။ တခါတရံဖြစ်ဖြစ် ကားအပြင်ပြန်ထွက်ပြီး ရှေ့နောက်ဝဲယာလဲ မျှော်မကြည့်။ ပြီး ဝတ်ထားတဲ့ အင်းကျီကလဲ မဟောင်းနွမ်း မတွန့်ကေဘူး ဆိုအုံးတော့။ သစ်သစ်လွင်လွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဟုတ်။

မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သည်ခေတ်ကြီးမှာ တစုံတယောက်ကို စောင့်နေရတာမျိုး ဆိုရင်လဲ ဘာခဲယဉ်းတာမှတ်လို့။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး၊ ခါးကြားက cell phoneနဲ့ text message နှိပ်လိုက်ရုံပေါ့။ သည်အရွယ် လူတိုင်းလိုလိုမှာ cell phone ရှိတတ်ကြတာပဲ။ သူ့ဘောင်းဘီခါးပတ်မှာ ညှပ်ထားတာ တွေလိုက်ပါတယ်။ သည်လောက်ထိ အကြာကြီး စောင့်မနေရပါဘူး။ ပြီး စောင့်နေတယ်ဆိုလဲ မျက်နှာရှေ့က နေကာယင်းလိပ်ကို ဘာလို့မဖယ်ပစ်ရသေးတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆက်ကာမြဲ ကာထားရတာတုန်း။ နေရောင်ထိုးလို့ ကာထားရတယ် ဆိုရအောင်ကလဲ...နေကဖြင့် ခုမှ သူ့ကားရဲ့နောက်ဖက်က တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှာ မေးတင်စ ရှိသေးတယ်။ အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး။

ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ ခုထက်ထိ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေရတာလဲ။ ခုထက်ထိ ဘာပြုလို့ မောင်းထွက်မသွားရသေးတာလဲ။

ကြာလှပြီနော်။ ဆိုင်ထဲမှာ brad တနာရီကျော်ကြာ အချိန်ဆွဲပြီး ထိုင်စားနေတာတောင် စပွဲပေါ်မှာ ပြောင်တလင်းခါနေပြီ။ ခွက်ခွံတွေ စက္ကူအိတ်တွေလဲ အမိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်ပစ်လိုက်ပြီးပြီ။ bradနောက် အတော်ကြီးကြာမှ ဝင်လာစားကြတဲ့လူတွေတောင် တချို့စားပြီးကြလို့ ပြန်ထွက်သွားကုန်ကြပြီ။

ဆိုင်ကတော့ အားနာစရာ မျက်နှာပူစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်လဲ ပိုက်ဆံပေးပြီး လာဝယ်စားတဲ့လူပဲ။ ကိုယ့်နေပိုင်ခွင့်လဲ ရှိတယ်။ ဆိုင်ကကျယ်တော့ နေရာလွတ်တွေလဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်လို အလုပ်ရှိပုံမရ၊ အားနေတဲ့လူတွေ...တချို့ဆိုရင် သူများဖတ်ပြီးလို့ ချန်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ သတင်းစာတွေ ကောက်ဖတ်၊ တချို့ဆိုရင် ဝေါဟာရ ပဟေဠိ crossword စာအုပ်လိုက် ရှေ့ချပြီး တရွက်ပြီးတရွက် တကွက်ပြီးတကွက် ထိုင်ဖြည့်နေကြတာပဲ။ ဆိုင်ကလဲ သူ့ဆိုင် အမြဲလူစည်နေတယ် ဆိုပြီး သဘောတောင် ကျနေလိမ့်အုံးမယ်။

သိတယ်နော်...။ တော်နေကြာ နေကလေးမြင့်လာရင် အပြင်ဘက်မှာက ပူတော့မယ်လေ...။ သစ်ပင်ရိပ်ကလဲ ရှားမှရှား။ ဆိုင်ထဲမှာကတော့ လေအေးစက်ဖွင့်ရက် မဟုတ်လား။ ပြီး အချို့ရည်ဆိုင်တွေကလဲ ရေအသေသောက် အပေါ့အပါးသွားဖို့ restroomတွေကလဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ သည်တော့ ဘာပူစရာ လိုသလဲ။ မကျရဲ့ကားနဲ့ပြိုင်ပြီး နေရာကမရွှေ့တမ်း brad ကျောကလေးဆန့် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် bradရဲ့ခေါင်းထဲမှာကတော့ မေးခွန်းတွေ မေးခွန်းတွေ တခုပြီးတခု ဆင့် ဆင့်ပေါ်လာတယ်။ သူ ဘယ်သူလဲ။ သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ သည်နေရာမှာ အကြာကြီး ရပ်နေရတာလဲ။ သူ ဘာပြုလို့ အိမ်မပြန်တာလဲ။ သူ့အသက်အရွယ်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိပြီဆိုတော့...သူ့မှာ လင်ယောက်ျား (သို့မဟုတ်) ယောက်ျားဖော်ကော မရှိဘူးလား။ မိဘ သားသမီး စသည်...မိသားစုကော...မရှိဘူးလား။ အတူမနေကြဘူးလား။ သူ ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ။ ဘယ်မှာ ဘယ်အချိန် လုပ်သလဲ။ သည်နေ့ကော သူ အလုပ်မသွားဘူးလား။ သူလဲ ကိုယ့်လိုပဲ အလုပ်မရှိဘူးလား။ သူ ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး၊ သူ့ဘဝကို သူ ဘယ်လိုရပ်တည်နေသလဲ။ ခုလို အလဟဿ အချိန်ကုန်ခံ နေနိုင်ရအောင် သူ ဘယ်က ဘာဝင်ငွေတွေများ ရနေလို့ ရထားလို့လဲ။ သူ ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြန်မှာလဲ။ သူ့အိမ်ကော ဘယ်မှာလဲ။ သူ သည်လိုပဲ နေကုန်အောင် နေနေတော့မှာလား။ သူ မစားမသောက်တော့ဘူးလား။ သူ မအိပ်တော့ဘူးလား။ သူ ရေချိုးသန့်စင် အလှပြင် အဝတ်လဲ စသည်ကော မလုပ်တော့ဘူးလား။ ယုတ်စွအဆုံး ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ဓမ္မတာ ဆီးဝမ်းစသည်ကော မစွန့်တော့ဘူးလား။ ...လား...လား...လား...။

ကင်းခြေများလောက် မေးခွန်းတွေသာ မရေမတွက်နိုင် ဖြစ်လာပြီး၊ အဖြေကတော့ တခုမှ ထွက်မလာပါဘူး။ bradလဲ ဗိုက်ပြည့်လာလို့ အိပ်ဗိုက်ချင်လာတာနဲ့ လက်လျှော့လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာပါတယ်။ သည်လောက် ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမား လှကြွင်းလှကျန်ကလေးတွေ ရှိနေပါသေးရက်ကယ်နဲ့...သည်လောက် အတွေးရခက် ပဟေဠိဆန်လှတဲ့ မိန်းမ...မပတ်သက် စိတ်ဝင်စားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ...လို့ လက်လျှော့ လက်နက်ချပြီး အိမ်မှာပဲ ပြန်နားဖို့ brad ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ပြီး restroom ခဏဝင်မယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့မယ်။ ပြီးရင်

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ဝင်လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း မkayရဲ့ကားဘေးကပဲဖြတ်ပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ ပြန်မယ်ပေါ့။

သိတယ်နော်...။ မိန်းမများ တရားဝင်မယူရ မချစ်ရမပေါင်းရသေးဘူး။ မျက်စိကျတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ ပထမဆုံးအဆင့်လောက် ရောက်ရုံရှိသေးတယ်။ ဦးကျောက်တွေ ခြောက်ခမ်းပြီး ခေါင်းပါ အဆံ့ချောင်ကုန်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တတ်တာလေ...။ အို!ဘုရားသခင်...ကြောက်လှပါပြီ...ကယ်တော်မူပါ။

တော်ပြီ။ ရပ်တန်းက ရပ်။ brad ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

ရော်...သူနဲ့ မkayနဲ့က ဓာတ်ချင်း စိတ်ချင်းများ ဆက်နေလေရောသလား မသိ။ လောကကြီးမှာ တယောက်နဲ့ပတယောက် မမြင်ရ အသံမကြားရပဲနဲ့ စိတ်စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်နားလည်နိုင်တယ် သိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ telepathy ရှိတယ်ဆိုတာကို brad လက်ခံယုံကြည်ရတော့မယ် ထင်ရဲ့။ ကြည့်နော်...။ တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံက အံ့ဩစရာကောင်းပါဘိ။ ဆိုင်ထဲမှာ bradလဲ လက်လျှော့ပြီး ပြန်မယ်လို့ ထိုင်ရာက ထလိုက်ရော...။ တပြိုင်တည်းမှာပဲ လှမ်းတိုင်ညှိနှိုင်းထားတဲ့အတိုင်း မkayကလဲ သူ့ကားထဲကနေ တံခါးဖွင့်ပြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာပါလေရော။ ကဲ...သည့်ထက်ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာ ဘာရှိအုံးမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် bradမှာ ပြဿနာက ပြန်ထိုင်လို့ကလဲ ကြည့်မကောင်း။ မသင့်တော်။ သည်တော့ ချော်လဲရောထိုင် ဆိုသလို...မူလက ကြံစည်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ restroomsတွေရှိရာ အိမ်သာဘက် ဆက်ခြေဦးတည်လိုက်ပေတော့ပေါ့။

ဟောဗျ...ဖြစ်ချင်တော့ မkayကလဲ ဆိုင်ထဲ ခပ်တည်တည်ပြန်ဝင်လာပြီး restroomsတွေရှိရာ ရောက်လာပြန်တာပါပဲ။ တမင်လာကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ဖြစ်တွေ့ဖြစ် မြှားနတ်မောင်က ကြံဆောင်ဖန်တီးလိုက်တာနဲ့ တူမနေပေဘူးလား။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား နံရံသာခြားပြီး ဝင်ပေါက်ချင်း ခွဲထားပေမယ့်၊ အိမ်သာတွေကို လာရာလမ်းကတော့ သည်တလျှောက်တည်းပဲလေ...။ ဘယ် ရှောင်တိမ်းလို့ လွတ်တော့မှာတုန်း။

သည်တခါတော့ အလွတ်မခံ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ bradက စ ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။ မkayကိုပဲ သူ့ရှေ့ကနေ အရင်လျှောက်ဖို့ ဦးစားပေးတဲ့အနေနဲ့ bradက သူ့ပုံမှန်ခြေလှမ်းတွေကို စိပ်လိုက်ပါတယ်။ မkayကလဲ...မြင်ဖူးပါတယ် မှတ်မိပါတယ် ဆိုတဲ့ အသိအမှတ်ပြု အကြည့်မျိုးနဲ့...မkayရဲ့ ဝသီအတိုင်း မျက်ခုံးကလေး တဝက်ပင့် ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီး နှုတ်ကလဲ ညင်ညင်သာသာ thanks ပါ...တဲ့။

ဟုတ်လိုက်သမှ ဟုတ်လိုက်လေကွယ်...။ brad အကဲခတ်မမှား နိမိတ်ဖတ်မမှားခဲ့ပါဘူး။ သမုဒ္ဒရာထဲက islanderကျွန်းတကျွန်းသူ ဖြစ်ရမယ်လို့ သူတွက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခု ကြည့်လေ...။ thinksတဲ့။ မပီဘူး။ နည်းနည်းဝဲတယ်။

အဲ...ပြန်ထွက်အလာမှာကျတော့ မေးခွန်းတွေတထမ်းကြီးနဲ့ မေးလိုက်မဟဲ့လို့ ပြင်နေတဲ့bradက တခွန်းမှ မမေးရသေးဘူး။ မkayရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ မေးသင့်မမေးသင့် ချင့်ချိန်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ ကဗျာကသီ အမှီလိုက်ထွက်လာတဲ့ မkayက တကတဲ အာသွက်လျှာသွက်နဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ စ မေးချလိုက်လေရဲ့...။

'စောစောက တွေတာဟုတ်...အဲသည်ကတည်းက ရှင်ဆိုင်ထဲဝင်သွားတာ...ခုမှ စားပြီးတယ်ဟုတ်...'

Brad ကြောင်အအနဲ့ ဘာဖြေရမလဲ။ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ထုံးတမ်းစဉ်လာမအတိုင်း နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ လက်ကို ခပ်လျော့လျော့ ကမ်းပေးရင်း...

'ကျွန်တော် bradပါ'...

'ကျမ kayပါ...nice to meet you'...

သဘောလောက် ခပ်ဖွဖွ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။...

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခွင့် ရပြီဆိုတော့မှ bradလဲ ရဲစပြုလာတယ်။ ပြောရဲလာတယ် ဆိုပါတော့။

'ခွင့်ပြုပါ...ကျွန်တော်သိချင်နေတာကလေးတွေ တခွန်းနှစ်ခွန်း မေးပါရစေ'

မkayက နှုတ်မိးစေ့ထားရက်နဲ့...'အင်းဟင်'...လို့ အသံထွက် ခေါင်းဆတ်ခွင့်ပြုတယ်။ ပြီးတော့ မေးလာမယ့်မေးခွန်းမျိုးကို ကြိုသိနေရက်နဲ့ မသိဟန်ဆောင်ထားပြီး၊ လည်တိုင်ကြော့ကလေးကို ငဲ့မော့နားစွင့်တယ်။ မkayလဲ ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ပဲ။ အူ ဘယ်နှစ်ခွေ မော့ဝမ်းထဲမှာ ရှိတာလဲဆိုတာ သိတာပေါ့။ သည်စကားမျိုးနဲ့ စလာရင် ဘယ်စကားမျိုးနဲ့ ဆုံးတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့သဘောကို နောကျောနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတို့ဓမ္မတာ နားဝင်ချိုမယ့်စကားတွေ ဆိုတော့လဲ...အရသာခံ ကြားချင်ပါသေးတယ်ဆိုတဲ့...သဘော။ မျက်နှာပေါ်က မပြုံးတုံ့ပြုံးတုံ့အပြုံး မပီမပြင်ကလေးနဲ့ ညှို့ငင်တဲ့အကြည့်ကလဲ လှရက်ပါပဲ။ တချိန်တည်းမှာ ခြေထောက်တွေကလဲ အလှမ်းမပျက် လျှောက်ရက်ပဲနော်...။ ဆိုတဲ့အပြင်ဘက် ပြန်ထွက်မယ့်ပုံရယ်။

Bradလဲ အပြင်ထွက်မယ့်လူဆိုတော့ ပျော်သွားပါတယ်။ အထွက်တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ကိုင်ပေးထားပြီးမှ မkayနောက်က သူလိုက်ထွက်တယ်။ အပြင်ရောက်တော့မှ မkayရဲ့ကားရှေ့မှာ ခဏရပ်ပြီး သူ့စကား ပြန်ဆက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိုးမလုံအုံပွင့် ဆိုတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ စ မပြောခင် တချက် ပြုံးလိုက်မိသေးတယ်။ မkayကတော့ လုံးဝ ကြိုတင်မရိပ်မိဟန်နဲ့ပဲ စောင့်နားထောင်နေတယ်။

‘စောစောက ဟောသည်နားမှာ kayကို မြင်လိုက်မြင်လိုက်ရချင်းမှာပေါ့နော်...ကျွန်တော့ခေါင်းထဲ အသိသစ်တခု ရလာတယ်...အော် တချို့မိန်းမတွေဟာ မျက်နှာမှာ ဘာမိတ်ကပ်မှ မချယ်သမပြင်ဆင်ပဲလဲ ရက်ရက်စက်စက် လှတတ်ကြပါကလား လို့...’

သူ့စကားက မပြတ်သေးဘူး။ မkayက ကြည်နူးရွှင်ပျ ခါးကလေးညွတ်ပြီး ဖြတ်အော်တယ်။

‘bingo! ... thanks thanks gracias ... စကားတတ်တယ်နော်...ရှင်ဟာ အလွန်ချိုမြတဲ့လူပဲ’...

မကေရဲ့ကျေးဇူးစကားကြောင့် bradတောင် မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်လာတယ်။ ရုတ်တရက်လဲ စကား ရပ်သွားတာပေါ့။

‘sorry အနှောင့်အရှက် ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့...go on မေးမယ့်စကားသာ ဆက်မေးပါ’...

‘အစ ပထမတော့ kayက လှတာနဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့အကျင့်အတိုင်း ကြည့်မိရုံ ကြည့်မိတာပေါ့နော်...နောက်ပိုင်းကျတော့မှ kayပြုမူနေပုံတွေက ပဟေဠိဆန်လာပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာတာနဲ့ ထမပြန်ဖြစ် ဖြစ်ကရော... ဩ ဆိုင်ထဲကနေ kayကို ခိုးကြည့်နေမိတဲ့အတွက်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး...ကျမဖြင့် သတိတောင် မထားမိပါဘူး...ကျမ အရမ်းအိပ်ချင်တာနဲ့ ကားထဲမှာအိပ်ပျော်သွားတယ်...မသိလို့ ပြန်မေးမယ်နော်...စောစောက ရှင်ပြောလိုက်တဲ့အထဲမှာ ကျမက ပဟေဠိ ဝှက်တယ်ဆို...အဲဒါဘာလဲ...ရှင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...’

‘kay ညက ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရလို့လား...’

‘ရှင်ကချည့် မေးနေတာကို...ကျမ ပြန်မေးတာကိုတော့ ရှင်မဖြေသေးဘူးနော်...’

‘ဘာပါလိမ့် kayမေးတာ...’

‘ကျမက ပဟေဠိဝှက်တယ်ဆိုတာလေ...’

‘အော်...kayက ပဟေဠိဆန်တယ်လို့ပြောတာပါ...ကျွန်တော်က kay ပြုမူနေပုံတွေကို မြင်ရပြီး အဖြေရှာမရတာလေ...kay ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကားပေါ်ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီးမှ အိမ် မပြန်တာလဲ...လို့’...

‘ရှင် ကျမကို ခုမှ သိလို့ နေမှာပါ...သည်ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေအားလုံးကတော့ သိကြပါတယ်...ကျမမှာ ပြန်စရာ အိမ်မှမရှိပဲ...သည်ကားက ကျမရဲ့အိမ်ပဲ...ကျမ သည်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်...ညာယုနာရီမှာ အလုပ်ဝင်တယ်...မနက်၉နာရီ ပြီးတယ်...ကားထဲမှာ ပြန်အိပ်တယ်...အဲဒါက ရှင့်ကို စိတ်ဝင်စားစေတာလား...’

‘sorryနော်...kayရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို မေးမိသလို ဖြစ်သွားလို့...’

‘ရပါတယ်...ကျမမှာ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး’

စကားဆက်စရာ မရှိတော့ ရပ်သွားကြတယ်။ မkayကလဲ လမ်းခွဲဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

‘ဒါပဲလား...ရှင့်ပဟေဠိက...ဒါနဲ့ ရှင့်ကားရော...ဘယ်မှာ ရပ်ထားလဲ...’

ပြီးပါပြီ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေအနေနဲ့ပကတော့ မkayရဲ့စကားက သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ့်ကားရှိရာကိုယ်သွား၊ ပြန်တော့ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်။ bradလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ခုမှ တကြိမ်တခါပဲ မြင်ဖူးတွေဖူးကြတဲ့လူချင်း တယောက်အကြောင်းတယောက် သည့်ထက် ပိုသိချင်လို့ မကောင်းတတ်သေးဘူးပေါ့နော်။ သည့်ထက်သည် ပိုသိချင်ရင်တော့ ရှေ့ ခရီးဆက်ရုံသာ ရှိတော့မပေါ့။

ဒါပေမယ့် မkay ကောက်ချက်ချလိုက်တဲ့အတိုင်း brad စကားကောင်းကြောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ bradရဲ့ဘက်ကလဲ ရိုးရိုးသားသား ပြန်ဖွင့်ပြောဖို့သင့်ပြီလေ...။

‘kayမြင်သားနဲ့...ကျွန်တော်က ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဈေးသက်သာတဲ့ သည်ဆိုင်မှာ ဝင်စားမယ်လို့ လျှောက်လာရင်းနဲ့ kayနဲ့ သည်နေရာမှာ...တွေ့ကြတာလေ... ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ အရပ်ကားတောင် မရှိပါဘူး...ပြီး အခုလောလောဆယ်တော့ laidoff အလုပ်လက်မဲ့...’ မkayက စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ခပ်လျော့လျော့ ပြုံးတယ်။ ပြီး bradကို နှစ်သိမ့်တဲ့သဘောလဲ ဖြစ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်ရှိကြောင်း ပြရာလဲ ရောက်အောင်...မkayက စ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

'bye...see your around...have a nice day...'

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် bradက မokayရဲ့လက်ကို ရှုတ်တရက် မလွှတ်ပဲ သူ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ပါ ထပ်အုပ်ပြီး တဆင့် ထပ်ကွန့်လိုက်တယ်။

'can I see you again...'

မokayကလဲ သူ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ပါ ထပ်အုပ်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြေတယ်။

'of course...'

'where...'

'right here...'

'when...'

'any time...'

'kay, I'm serious...'

'I'm serious too...'

'then, tomorrow...'

'ok...'

Brad လက်တွေ့ ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး၊ လူချင်းလဲ ခွဲလိုက်တယ်။

'bye...'

'bye...'

မောင်သာရ

နိုဝင်ဘာ ၂၇၊ ၂၀၀၉

(သရုပ်ဖော်ပန်းချီ - သန်းဌေးမောင်)

